

Едно мързеливо момче.

зъ познавамъ едно момче на име Юрданъ. То обича да седи безъ работа, или по цѣль день да ходи за орѣхи и лѣшници безъ да погледне своитѣ уроци. Затова всички негови другари му казватъ „лѣшницецъ.“ Юрданъ много се ядосваше, като чуе този прѣкоръ и постоянно мислеше, какъ да се отърве отъ него. „Чакайте, азъ ще ви кажа, че не съмъ лѣшницецъ!“ Така си каза веднажъ Юрданъ, взема една книга и трѣгва изъ улицата да го видятъ, че и той чете. Насрѣдъ улицата съглежда единъ орѣховъ трупъ, стоваренъ за гледане отъ купувачитѣ.

Юрданъ сѣда на орѣховия трупъ, отваря книгата, оставя я наопаки върху колѣнитѣ си така, че буквитѣ не се виждатъ. Намѣства се той добръ, завърта главата и краката си насамъ-нататъкъ и скоро задрѣмва. Дрѣма той и клюма съ главата си напрѣдъ-назадъ.

Въ това врѣме отъ ближната врата изкочи единъ старъ козелъ. Той се приближи къмъ Юрдана и го гледа вторачано. Козелътъ, навѣрно мислеше, че Юрданъ иска да се бори, затова клюмаше така съ главата си. И ето, пусти козелъ, захвана да топти съ прѣднитѣ си крака и